

*Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser.**Til § 1.*

Efter den foreslåede bestemmelse kan lovovertrædelser, som er omfattet af den europæiske konvention om overførsel af retsforfølgning i straffesager, retsforfølges efter reglerne i konventionens afsnit II-IV. Afsnit I indeholder en definition af, hvad der skal forstås ved lovovertrædelser.

Henvisningen omfatter såvel muligheden for her i landet at indlede retsforfølgning for lovovertrædelser, der er omfattet af et andet medlemslands jurisdiktionskompetence, som danske myndigheders adgang til at anmode et land, der har tiltrådt konventionen, om at indlede retsforfølgning. Efter konventionens art. 2 medfører en anmodning om overførsel til andet land af retsforfølgning i en straffesag, at det anmodede land bliver kompetent til at indlede forfølgning i sagen, selv om det ikke i øvrigt efter sine nationale regler har den fornødne jurisdiktionskompetence.

Til § 2.

Hvis der over for danske myndigheder fremsættes anmodning om overførsel til Danmark af retsforfølgning i en straffesag, og de danske myndigheder erklærer sig indforstået med at overtage denne, opstår spørgsmålet om, ved hvilken ret sagen skal behandles. Dette spørgsmål forudsættes efter konventionen reguleret i den nationale lovgivning.

I langt de fleste tilfælde vil der være tale om personer, der er fast bosiddende her i landet, og dette vil være begrundelsen for anmodningen. Værnetingsreglen i forslaget § 2 går derfor ud på, at sagen skal behandles af retten på det sted, hvor den pågældende bor. Det beror på sagens karakter, jfr. retsplejelovens §§ 687 og 688, om dette er underretten eller landsretten.

I de tilfælde, hvor den pågældende ikke har bopæl her i landet, er det ikke på forhånd muligt at sige, hvad der vil være begrundelsen for anmodningen om at lade retsforfølgningen gennemføre her i landet. Konventionens art. 8, litra b-h, nævner en lang række kriterier, f. eks. at den pågældende er dansk statsborger, eller at Danmark er hans oprindelige hjemland (f. eks. fordi han tidligere har haft dansk indfødsret), eller at hans pårørende befinder sig, eventuelt har bopæl her i landet, og at det af disse grunde vil kunne lette resocialiseringen, hvis fuldbyrdelsen af en eventuel dom finder sted her. Det kan også være mere praktiske hensyn, f. eks. at den pågældende allerede afsoner straf for en anden lovovertrædelse her i landet, eller at de væsentligste beviser i sagen befinder sig her. I disse tilfælde, der må antages at blive få, har man fundet det mest

hensigtsmæssigt at lade værnetinget bero på en afgørelse, som justitsministeriet træffer på grundlag af den enkelte sags konkrete omstændigheder.

Da straffesagen imidlertid skal behandles helt efter danske regler, kan det ikke udelukkes, at den efter omstændighederne kan afgøres ved en udenretlig vedtagelse af bøde eller konfiskation. Man har ikke fundet det nødvendigt i loven at optage regler om, hvilken anklagemyndighed (politimyndighed) der i disse tilfælde skal behandle sagen. Nærmere regler herom vil kunne fastsættes administrativt, jfr. forslaget § 4.

*Til § 3.**Til stk. 1.*

Konventionen indeholder kun få regler om den processuelle fremgangsmåde, der skal følges i de sager, der omfattes af konventionen. Disse spørgsmål forudsættes løst i den nationale lovgivning. Ifølge forslaget gælder retsplejelovens almindelige regler, medmindre andet følger af konventionen.

Til stk. 2.

Konventionens art. 27-29 indeholder bestemmelser om visse foreløbige foranstaltninger, der kan træffes af den stat, der er blevet anmodet om at overtage retsforfølgningen af en lovovertrædelse. Reglerne tager kun sigte på de tilfælde, hvor den anmodede stats kompetence til at behandle straffesagen alene beror på den begærende stats anmodning om overførsel. Er den anmodede stat kompetent til at indlede retsforfølgning efter sin egen lovgivning, følger heraf, at den kan benytte de processuelle efterforskningsmidler, der er hjemlet i dens egen lovgivning.

Det følger af konventionens art. 28, at den anmodede stat, når den har modtaget en anmodning om overførsel af retsforfølgning i en straffesag, kan gøre brug af alle sådanne foreløbige foranstaltninger, herunder varetægtsfængsling, som ville kunne anvendes efter dens egen lovgivning, såfremt den pågældende lovovertrædelse, for hvilken retsforfølgning begæres indledt, var begået inden for dens eget territorium.

Er der endnu ikke fremsat anmodning om overførsel af retsforfølgning, men har den begærende stat tilkendegivet, at den vil fremsætte en sådan anmodning, kan den anmodede stat efter anmodning fra den begærende stat foreløbigt lade den mistænkte anholde og fængsle. Det er dog en betingelse herfor, at der efter den anmodede stats lovgivning er hjemmel til at varetægtsfængsle for den pågældende lovovertrædelse, og at der er grund til at frygte, at den mistænkte vil flygte, eller at han vil søge at undertrykke beviser.